Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
YVESE BOTA
přednesené dne 1. března 2016 [1]

**Věc C-43/15 P**

**BSH Bosch und Siemens Hausgeräte GmbH**
**proti**

**Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a průmyslové vzory) (OHIM)**

„Kasační opravný prostředek — Ochranná známka Společenství — Námitkové řízení — Částečné zamítnutí přihlášky — Pravidla řízení týkající se podání odvolání, jehož cílem je přezkum rozhodnutí námitkového oddělení — Odvolání podané přihlašovatelkou podle článků 58 až 64 nařízení (ES) č. 207/2009 — Vedlejší odvolání podané odpůrcem v rámci jeho vyjádření v odpověď na základě čl. 8 odst. 3 nařízení (ES) č. 216/96 — Přípustnost vedlejšího odvolání — Oblast působnosti čl. 8 odst. 3 nařízení (ES) č. 216/96 — Neexistence procesních záruk — Porušení práva být vyslechnut a zásady kontradiktornosti — Porušení zásady res iudicata — Úloha soudu — Důvod veřejného pořádku, který musí být zkoumán soudem Unie i bez návrhu“

## I – Úvod

1. Tento kasační opravný prostředek se týká námitkového řízení zahájeného společností LG Electronics Inc. [2] ve věci přihlášky k zápisu ochranné známky Společenství „compressor technology“ podané k Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a průmyslové vzory) (OHIM) společností BSH Bosch und Siemens Hausgeräte GmbH [3]. Je jím usilováno o zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 4. prosince 2014, BSH v. OHIM – LG Electronics (compressor technology) [4].

2. Tento kasační opravný prostředek má dvě části.

3. Zaprvé by měl dát Soudnímu dvoru znovu možnost upřesnit případy, kdy soud Unie musí zkoumat i bez návrhu právní důvody, aby dostál svému poslání posuzovat otázky legality.

4. Zadruhé by měl umožnit, aby se Soudní dvůr vyjádřil k architektuře a způsobu uplatňování opravných prostředků podaných k OHIM, jejichž cílem je přezkum rozhodnutí námitkových oddělení. Soudní dvůr bude muset především definovat oblast působnosti a podmínky aplikace čl. 8 odst. 3 nařízení Komise (ES) č. 216/96 ze dne 5. února 1996, kterým se stanoví jednací řád odvolacích senátů Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu (ochranné známky a průmyslové vzory) [5].

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — Dále jen „LG“ nebo „odpůrkyně“.

3 — Dále jen „BSH“ nebo „navrhovatelka“.

4 — T-595/13, EU:T:2014:1023, dále jen „napadený rozsudek“.

5 — Úř. věst. L 28, s. 11. Nařízení pozměněné nařízením Komise (ES) č. 2082/2004 ze dne 6. prosince 2004 (Úř. věst. L 360, s. 8; Zvl. vyd. 17/01, s. 221, dále jen „nařízení č. 216/96“).

5. Toto ustanovení uvádí následující:

„V jednáních *inter partes* může strana obhajoby [odpůrce] ve své odpovědi [svém vyjádření v odpověď] žádat o rozhodnutí, kterým se ruší nebo mění napadené rozhodnutí na základě bodu neuvedeného v odvolání. Taková podání se stávají bezpředmětnými v případě, kdy odvolatel [navrhovatel] v řízení nepokračuje."

6. Zatímco společnost BSH v projednávané věci podala na základě článků 58 až 64 nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství[6] odvolání, jímž se domáhala přezkumu rozhodnutí námitkového oddělení o velmi omezeném seznamu výrobků, společnost LG podala vedlejší odvolání, směřující k přezkumu tohoto rozhodnutí, týkající se mnohem rozsáhlejšího seznamu výrobků, a to ve svém vyjádření v odpověď formulovaném na základě čl. 8 odst. 3 nařízení č. 216/96.

7. Rozhodnutím ze dne 5. září 2013[7] první odvolací senát OHIM (dále jen „odvolací senát") zamítl odvolání společnosti BSH a částečně vyhověl společnosti LG.

8. V projednávané věci je zpochybňována právě legalita tohoto rozhodnutí.

9. Zatímco žaloba na neplatnost podaná k Tribunálu se týkala pouze meritorního posouzení nebezpečí záměny mezi kolidujícími označeními pro účely zápisu ochranné známky „compressor technology", kasační opravný prostředek podaný k Soudnímu dvoru uvádí dvě čistě procesněprávní otázky, které se týkají jednak úlohy soudu a jednak existence a legality opravného prostředku.

10. Co se týče úlohy soudu, navrhuji, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek nikoli na základě důvodů uplatňovaných společností BSH u Soudního dvora, ale proto, že se Tribunál nezabýval dvěma důvody veřejného pořádku, které musí zkoumat i bez návrhu, vyplývajícími v první řadě ze skutečnosti, že odvolací senát nemá pravomoc k přezkumu rozhodnutí odvolacího oddělení, pokud jde o jiné výrobky než ty, které uvedla navrhovatelka v hlavním odvolání, a v druhé řadě z porušení práva navrhovatelky být vyslechnuta v rámci tohoto řízení.

11. Vzhledem k tomu, že tyto dva důvody byly předmětem sporné rozpravy před Soudním dvorem, navrhuji, aby se jimi Soudní dvůr zabýval i bez návrhu a sám ve sporu rozhodl.

12. V tomto rámci bude Soudní dvůr muset určit, zda je s ohledem jak na pravidla stanovená v článcích 58 až 64 nařízení č. 207/2009, tak na procesní záruky zakotvené v Listině základních práv Evropské unie (dále jen „Listina"), cílem čl. 8 odst. 3 nařízení č. 216/96 skutečně zavést opravný prostředek paralelní s opravným prostředkem upraveným v rámci nařízení č. 207/2009.

13. Soudní dvůr tak bude vyzván, aby ukončil stávající právní nejistotu, kterou vyvolává nejednotnost přístupů k výkladu jednoho a téhož ustanovení uplatňovaných různými odvolacími senáty OHIM a různými kolegii Tribunálu.

14. V tomto stanovisku vysvětlím důvody, proč cílem čl. 8 odst. 3 nařízení č. 216/96 zjevně nemůže být poskytnout opravný prostředek nezávislý na tom, který je zakotven v článku 58 a následujících nařízení č. 207/2009. Tvrdím tedy, že odvolací senát, když přijal a vyhověl odvolání, jehož nepřípustnost byla zjevná, nebyl oprávněn změnit rozhodnutí námitkového oddělení týkající se jiných výrobků než těch, které byly předmětem hlavního odvolání, a překročil svou pravomoc.

6 — Úř. věst. L 78, s. 1.

7 — Věc R 1176/2012-1. Rozhodnutí ve znění opravného rozhodnutí ze dne 3. prosince 2013, dále jen „sporné rozhodnutí".

15. Podpůrně rovněž vysvětlím, že odvolací senát nerespektoval práva společnosti BSH na obranu tím, že jí nepovolil předložit vyjádření k vedlejšímu odvolání podanému společností LG.

16. Soudnímu dvoru tedy navrhnu, aby zrušil sporné rozhodnutí a rozhodl o tom, že OHIM uhradí náklady obou řízení.

## II – **Právní rámec Unie**

### A – *Nařízení č. 207/2009*

17. Nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství[8] bylo zrušeno a nahrazeno nařízením č. 207/2009, které vstoupilo v platnost dne 13. dubna 2009. Nicméně s ohledem na datum podání projednávané přihlášky k zápisu, v daném případě 24. listopadu 2008, které je rozhodné pro stanovení použitelného hmotného práva, se tento spor řídí jednak procesními ustanoveními nařízení č. 207/2009 a jednak hmotněprávními ustanoveními nařízení č. 40/94.

18. Článek 8 nařízení č. 40/94, nazvaný „Relativní důvody pro zamítnutí zápisu“, jehož znění bylo beze změny přejato nařízením č. 207/2009, stanovil v odstavci 1:

„Na základě námitek majitele starší ochranné známky se přihlášená ochranná známka nezapíše:

[…]

b) pokud z důvodu totožnosti nebo podobnosti se starší ochrannou známkou a totožnosti nebo podobnosti výrobků nebo služeb, na které se ochranná známka vztahuje, existuje nebezpečí záměny u veřejnosti na území, na kterém je starší ochranná známka chráněna; nebezpečí záměny zahrnuje i nebezpečí asociace se starší ochrannou známkou.“

19. Článek 59 nařízení č. 207/2009, nazvaný „Osoby, které mohou podat odvolání a být účastníky odvolacího řízení“, je součástí hlavy VII tohoto nařízení nazvané „Odvolání“. Podle tohoto článku:

„Každý účastník řízení, které skončilo vydáním rozhodnutí, může proti tomuto rozhodnutí podat odvolání, pokud toto rozhodnutí nevyhovělo jeho požadavkům. […]“

20. Článek 60 tohoto nařízení, nazvaný „Lhůta a forma“, který je rovněž součástí hlavy VII, stanoví:

„Odvolání se podává písemně u úřadu ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení napadeného rozhodnutí. Odvolání se považuje za podané až po zaplacení poplatku. […]“

21. Článek 63 uvedeného nařízení, nadepsaný „Přezkoumání odvolání“, stanoví v odstavci 2:

„Při projednávání odvolání vyzývá odvolací senát účastníky tak často, jak je to nezbytné, aby předložili ve stanovené lhůtě vyjádření ke sdělením, která jim zaslal, nebo ke sdělením, která předložili ostatní účastníci.“

22. Článek 64 nařízení č. 207/2009, nazvaný „Rozhodnutí o odvolání“, stanoví v odstavci 1:

„Po projednání přípustnosti odvolání o něm odvolací senát rozhodne. Může rozhodnout místo oddělení, které napadené rozhodnutí vydalo, nebo věc tomuto oddělení vrátit […]“

8 — Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146.

23. Kromě toho podle druhé věty článku 75 tohoto nařízení rozhodnutí OHIM „mohou být založena pouze na důvodech, ke kterým měli účastníci možnost se vyjádřit“.

24. Konečně článek 76 uvedeného nařízení, nazvaný „Zkoumání skutečnosti úřadem z úřední moci“, uvádí v odstavci 1:

„V průběhu řízení zkoumá úřad skutečnosti z moci úřední; v řízení týkajícím se relativních důvodů zamítnutí se však úřad při zkoumání omezí na skutečnosti, důvody a návrhy přednesené účastníky.“

B – *Nařízení (ES) č. 2868/95*

25. Nařízení Komise (ES) č. 2868/95 ze dne 13. prosince 1995, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 40/94[9] o ochranné známce Společenství, stanoví v souladu se svým pátým a šestým bodem odůvodnění pravidla nezbytná pro provedení ustanovení nařízení č. 207/2009, aby byl zaručen řádný průběh řízení před OHIM.

26. Vzhledem k tomu, že se jedná o procesní pravidla, doplňuje tedy v hlavě X pravidla týkající se podání a projednání odvolání.

27. Pravidlo 49 nařízení č. 2868/95, nazvané „Zamítnutí odvolání pro nepřípustnost“, uvádí následující: „1. Nevyhovuje-li odvolání článkům 58 až 60 nařízení (ES) č. 207/2009 a pravidlu 48 odst. 1 písm. c) a odst. 2, zamítne je odvolací senát jako nepřípustné […]

[…]

3. Není-li do uplynutí lhůty pro podání odvolání zaplacen poplatek za odvolání podle článku 60 nařízení (ES) č. 207/2009, má se za to, že odvolání nebylo podáno […]“

C – *Nařízení č. 216/96*

28. Nařízení č. 216/96 stanoví v článku 8, nazvaném „Průběh jednání“, následující:

„[…]

2. V jednáních *inter partes* a bez újmy [čl. 63 odst. 2 nařízení č. 207/2009] může být sdělení uvádějící důvody odvolání a připomínky v odpovědi [vyjádření v odpověď] doplněno odpovědí [replikou] odvolatele, předloženou ve lhůtě dvou měsíců od oznámení o připomínkách v odpovědi [vyjádření v odpověď], a replikou [duplikou] strany obhajoby [odpůrce], předložené [předloženou] ve lhůtě dvou měsíců od oznámení o odpovědi [repliky].

3. V jednáních *inter partes* může strana obhajoby [odpůrce] ve své odpovědi [svém vyjádření v odpověď] žádat o rozhodnutí, kterým se ruší nebo mění napadené rozhodnutí na základě bodu neuvedeného v odvolání. Taková podání se stávají bezpředmětnými v případě, kdy odvolatel [navrhovatel] v řízení nepokračuje.“

9 — Úř. věst. L 303, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 189.

## III – **Vývoj věci**

29. Námitkové oddělení zamítlo rozhodnutím ze dne 3. května 2012 přihlášku k zápisu ochranné známky společenství „compressor technology“ podanou společností BSH. Bylo totiž toho názoru, že existuje nebezpečí záměny se starší ochrannou známkou „KOMPRESSOR“, jejímž majitelem je společnost LG, a to pro část požadovaných výrobků v třídách 7, 9 a 11 ve smyslu Niceské dohody [10], mimo jiné pro elektrické úklidové přístroje pro domácnost, včetně vysavačů a přístrojů na vysávání suchého a mokrého odpadu [11].

30. Pokud jde o ostatní uvedené výrobky tříd 7, 9 a 11, námitkové oddělení zamítlo námitku předloženou společností LG z důvodu, že neexistuje nebezpečí záměny.

31. Toto rozhodnutí bylo účastníkům řízení doručeno dne 3. května 2012.

32. Společnost BSH podala dne 26. června 2012 proti tomuto rozhodnutí odvolání, kterým se, za použití předepsaného formuláře, domáhala jeho zrušení, a dne 3. září 2012 předložila své vyjádření, v němž uvedla odůvodnění svého odvolání. Požadovala přezkum rozhodnutí námitkového oddělení v části, která se týká posouzení nebezpečí záměny, pokud jde o elektrické úklidové přístroje pro domácnost, včetně vysavačů a přístrojů na vysávání suchého a mokrého odpadu ve třídě 7, přičemž ostatních výrobků se návrh netýkal.

33. Dne 31. října 2012 společnost LG tedy jediným podáním nazvaným „Vyjádření v odpověď“ předložila připomínky k argumentům předloženým společností BSH na podporu svého odvolání a zároveň požádala o přezkum rozhodnutí námitkového oddělení v tom smyslu, aby přihláška ochranné známky „compressor technology“ byl zamítnuta v širším rozsahu. Společnost LG tvrdila zejména, že v rozporu s rozhodnutím vydaným námitkovým oddělením existuje nebezpečí záměny s následujícími výrobky:

— třída 7: elektrické přístroje na likvidaci odpadu, jmenovitě drtiče a lisy odpadu;

— třída 9: osobní váhy; elektrické přístroje pro svařování fólií; přístroje pro dálkové ovládání, přístroje pro signalizaci a řízení (elektrické/elektronické) pro stroje a přístroje pro domácnost a kuchyň; nahrané a nenahrané datové nosiče čitelné strojem pro přístroje pro domácnost; elektrické prodejní automaty pro občerstvení nebo jídlo, prodejní automaty; součásti zahrnuté ve třídě 9 pro všechno výše uvedené zboží.

Součásti zahrnuté ve třídě 9 pro elektrické přístroje a nástroje zahrnuté ve třídě 9, tedy elektrické žehličky, kuchyňské váhy;

— třída 11: infračervené lampy pro neléčebné účely; vyhřívané podušky (nikoliv pro léčebné účely), vyhřívané přikrývky (nikoliv pro léčebné účely); strojová výčepní zařízení (přístroje pro čepování) pro výdej chlazených nápojů pro použití v kombinaci s přístroji pro chlazení nápojů.

34. Dopisem ze dne 8. listopadu 2012 nazvaným „Sdělení a vyjádření“ OHIM sdělil společnosti BSH „vyjádření“ podané společností LG a uvedl, že písemná část řízení byla skončena, přiložené vyjádření je sdělováno pouze pro informaci a že spis bude včas předán odvolacímu senátu, který o věci rozhodne.

10 — Niceská dohoda o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957 ve znění pozdějších změn a úprav.

11 — Viz úplný seznam dotčených výrobků v bodě 3 napadeného rozsudku.

35. Odvolací senát považoval v bodě 13 sporného rozhodnutí odvolání podané společností BSH za přípustné, neboť bylo podáno v souladu s články 58 až 60 nařízení č. 207/2009 a s pravidlem 48 nařízení č. 2868/95.

36. V bodě 14 napadeného rozhodnutí odvolací senát v rámci přezkumu rozsahu odvolání zdůraznil, že společnost LG podala ve vyjádření v odpověď na podání, v němž byly vyloženy důvody odvolání společnosti BSH, „akcesorické" odvolání („ancillary appeal") v souladu s čl. 8 odst. 3 nařízení č. 216/96, v němž žádala přezkum rozhodnutí námitkového oddělení týkající se výše uvedených výrobků v třídách 7, 9 a 11.

37. Odvolací senát uzavřel svůj přezkum s tím, že zamítl odvolání společnosti BSH a částečně vyhověl vedlejšímu odvolání společnosti LG.

38. Společnost BSH tedy podala k Tribunálu žalobu na neplatnost a na její podporu uvedla jediný důvod vycházející ze skutečnosti, že odvolací senát porušil čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 týkající se posuzování nebezpečí záměny kolidujících označení.

39. Tribunál tuto žalobu zamítl.

## IV – **Návrhová žádání účastníků řízení před Soudním dvorem**

40. Společnost BSH ve svém kasačním opravném prostředku navrhuje, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek a sporné rozhodnutí, a podpůrně aby věc vrátil Tribunálu a zároveň uložil OHIM náhradu nákladů obou řízení.

41. OHIM navrhuje, aby byl kasační opravný prostředek zamítnut a aby byla společnosti BSH uložena náhrada nákladů řízení.

## V – **Ke kasačnímu opravnému prostředku**

42. Na podporu svého kasačního opravného prostředku uplatňuje společnost BSH dva důvody.

43. První důvod je před Soudním dvorem uplatňován poprvé. Vychází z toho, že OHIM porušil článek 60 nařízení č. 207/2009, který stanoví procesní pravidla, jež se použijí pro podání odvolání k odvolacím senátům OHIM. Společnost BSH totiž tvrdí, že vedlejší odvolání podané společností LG bylo nepřípustné, neboť v něm nebyla dodržena žádná z podmínek týkajících se lhůty a formy, jež vyžaduje tento článek.

44. Druhý důvod vychází z porušení čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 v rámci posuzování nebezpečí záměny označení „compressor technology" a „KOMPRESSOR".

45. Nedomnívám se, že by v tomto stadiu bylo nutné posuzovat, zda je sporné rozhodnutí stiženo vadami uváděnými společností BSH v jejím kasačním opravném prostředku. Mám za to, že napadený rozsudek musí být bez dalšího zrušen, protože se Tribunál *ex officio* nezabýval skutečností, že sporné rozhodnutí bylo přijato orgánem, který není příslušný, a to v rozporu s právem navrhovatelky na účinnou procesní obranu.

46. Mám totiž za to, že vedlejší odvolání podané odpůrkyní bylo zjevně nepřípustné, takže odvolací senát nebyl příslušný k přezkumu rozhodnutí námitkového oddělení týkajícího se výrobků uvedených v rámci tohoto odvolání.

47. Kromě toho konstatuji, že odvolací senát změnil rozhodnutí odvolacího oddělení, a vyhověl tak požadavkům odpůrkyně, aniž předem umožnil společnosti BSH se skutečně seznámit s jejím stanoviskem, čímž porušil právo odpůrkyně na účinnou procesní obranu.

48. Nepříslušnost a porušení podstatných procesních náležitostí, jsou důvody veřejného pořádku, které soud Unie může či musí zkoumat i bez návrhu, pokud tak neučiní účastníci řízení.

49. Z pravidel, jimiž se řídí řízení před soudy Unie, zejména z článku 21 statutu Soudního dvora Evropské unie a článku 177 jednacího řádu Tribunálu, vyplývá, že spor je určen a vymezen účastníky řízení. Z toho plyne, že soud Unie v zásadě nemůže překročit rámec návrhů, které jsou mu předloženy v návrhových žádáních účastníků, a musí o těchto žádostech rozhodnout rovněž v rámci skutkového a právního stavu vylíčeného účastníky řízení.

50. Úloha soudu Unie nicméně není pasivní. V rámci sporu ve věci ochranné známky Společenství se jeho soudní přezkum neomezuje pouze na zopakování přezkumu již dříve provedeného odvolacím senátem OHIM [12]. Úloha soudu Unie se rovněž neomezuje jen na posuzování merita návrhů každého z účastníků sporu za přísného následování důvodů a argumentů jimi uváděných. Soud Společenství nemá totiž pouze funkci arbitra. Musí také zajišťovat dodržování práva Unie, a zejména základních záruk zakotvených v Listině.

51. Pravidla týkající se řízení před každým soudem Unie, stejně jako judikatura, vymezily tedy několik případů, ve kterých je soud Unie nadán pravomocí zkoumat i bez návrhu právní důvody, aby tak naplnil svoje poslání posuzovat otázky legality.

52. Na základě svého jednacího řádu může Tribunál konstatovat i bez návrhu svoji zjevnou nepříslušnost k rozhodnutí o žalobě nebo zjevnou nepřípustnost návrhu, případně jeho zjevnou právní neopodstatněnost [13]. Také může i bez návrhu posoudit splnění nepominutelných podmínek řízení [14], tzn. konstatovat, zda nedošlo k porušení takových základních podmínek přípustnosti žaloby, jako je existence napadnutelného právního aktu [15], aktivní legitimace [16] nebo dodržení procesních lhůt [17].

53. Soudní dvůr navíc stanovil rozdíl mezi důvody vyplývajícími na jedné straně z materiální legality napadeného aktu, které se týkají porušení právního pravidla práva týkajícího se uplatňování Smlouvy o fungování EU a které může soud Unie zkoumat pouze v případě, že ho účastníci řízení uplatnili, a na druhé straně důvody zpochybňující vnější legalitu napadeného aktu, které vycházejí z porušení podstatných formálních náležitostí, představují důvody veřejného pořádku a musí být zkoumány soudem Unie i bez návrhu [18]. V posledně uvedeném případě poškozují nedostatky, jimiž je stižena forma aktu nebo probíhajícího řízení, práva třetích stran nebo osob, jichž se tento akt dotýká, nebo mohou mít vliv na jeho obsah [19]. Může se jednat například o nedostatečné osvědčení pravosti aktu [20] či jeho neoznámení [21].

12 — Rozsudek OHIM v. Kaul (C-29/05 P, EU:C:2007:162, bod 55).

13 — Viz článek 126 jednacího řádu Tribunálu.

14 — Viz článek 129 jednacího řádu Tribunálu.

15 — Usnesení ISAE/VP a Interdata v. Komise (C-130/91, EU:C:1992:7, bod 11).

16 — Rozsudek Itálie v. Komise (C-298/00 P, EU:C:2004:240, bod 35) a rozsudek Regione Siciliana v. Komise (C-417/04 P, EU:C:2006:282, bod 36).

17 — Rozsudek Politi v. ETF (C-154/99 P, EU:C:2000:354, bod 15 a citovaná judikatura) a rozsudek Evropaïki Dynamiki v. Komise (C-469/11 P, EU:C:2012:705, bod 50 a citovaná judikatura).

18 — Rozsudek Komise v. Sytraval et Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 67 a citovaná judikatura) a rozsudek Komise v. Irsko a další (C-89/08 P, EU:C:2009:742, bod 40).

19 — Tato definice je použita v Rideau, J., „Recours en annulation", *Jurisclasseur Europe*, 2008, svazek 331, bod 22.

20 — Rozsudek Komise v. Solvay (C-287/95 P et C-288/95 P, EU:C:2000:189, bod 55).

21 — Rozsudek Hoechst v. Komise (C-227/92 P, EU:C:1999:360, bod 72).

54. Soudní dvůr tak potvrdil, že nedostatek příslušnosti tvůrce napadeného aktu [22], stejně jako neexistence či nedostatek odůvodnění tohoto aktu [23] představují důvody veřejného pořádku, které mohou či dokonce musí být zkoumány soudem Unie i bez návrhu, třebaže jej žádný z účastníků řízení nežádal, aby tak učinil.

55. Soudu Společenství rozhodujícímu o žalobě na neplatnost tedy nelze vytýkat, že překročil rámec sporu, překročil svou pravomoc, rozhodl *ultra petitum*, ani že porušil svůj jednací řád, jestliže zkoumá i bez návrhu právě takový důvod, který se dotýká legality právního aktu, jehož zrušení je navrhováno [24].

56. V jednotlivých případech uváděných v judikatuře je vada, kterou je stižen napadený právní akt, dostatečně závažné povahy na to, aby odůvodnila její sankcionování soudem Unie, i když daná vada nebyla žalobcem uplatněna. Jinými slovy, pokud je napadený právní akt v rozporu s překážkou věci pravomocně rozsouzené nebo došlo-li k porušení podstatných formálních náležitostí, není důležité, zda vady takového právního aktu namítl na podporu svého návrhu na zrušení též žalobce. Požadavek ochrany právního řádu Unie a ochrany základních práv soudu posuzujícímu otázky legality umožňuje a případně ho nutí, aby konstatoval, že je dotčený právní akt stižen vadou, která v každém případě znamená jeho zrušení.

57. Je zřejmé, že tato pravomoc nemůže být podmíněna tím, že se bude pojit k důvodům a argumentům předkládaným účastníky řízení. Respektování takové podmínky by totiž bylo v rozporu se samotným cílem této pravomoci zkoumat důvod i bez návrhu právě v situaci, kdy byla porušena imperativní norma, a účastníci řízení toto porušení neuplatnili.

58. Ze spisu předloženého Tribunálu v této věci vyplývá, že vedlejší odvolání podané společností LG na základě čl. 8 odst. 3 nařízení č. 216/96 nesplňovalo žádnou z podmínek lhůty a formy, které musí splňovat, aby bylo přípustné.

59. Ze sporného rozhodnutí rovněž jasně vyplývá, že odvolací senát, ačkoli výslovně rozhodoval o přípustnosti odvolání podaného na prvním místě společností BSH v bodě 13, nikdy nezkoumal přípustnost vedlejšího odvolání podaného společností LG, a to i přesto, že sporné rozhodnutí se zakládá na skutečnostech uváděných v tomto vedlejším odvolání.

60. Jak je však možné vyhovět odvolání, jehož přípustnost nebyla předtím posouzena?

61. Je třeba uznat, že se jedná o nesnadný úkol, neboť pokud jde o význam čl. 8 odst. 3 nařízení č. 216/96 a o procesní pravidla, jimiž se řídí podání takového odvolání, panují velké nejasnosti.

62. Nicméně odvolací senát každopádně tím, že neposoudil přípustnost odvolání podaného společností LG, porušil pravidlo 49 odst. 1 nařízení č. 2868/95, které stanoví, že „[n]evyhovuje-li odvolání článkům [58 až 60 nařízení č. 207/2009] a pravidlu 48 odst. 1 písm. c) a odst. 2, zamítne je odvolací senát jako nepřípustné“.

63. Při rozhodování o tomto odvolání odvolací senát ostatně rovněž překročil hranice své pravomoci, neboť odvolání existuje pouze v případě, že je podáno v souladu s právem.

64. Před posouzením důvodů pro zrušení předložených účastníky řízení byl tedy Tribunál povinen zkoumat z moci úřední pravomoc odvolacího senátu, aby mohl přijmout sporné rozhodnutí.

22 — Rozsudek Salzgitter v. Komise (C-210/98 P, EU:C:2000:397, bod 56 a citovaná judikatura) a usnesení Planet v. Komise (T-320/09, EU:T:2011:172, bod 41 a citovaná judikatura).

23 — Rozsudek Komise v. Irsko a další (C-89/08 P, EU:C:2009:742, bod 34 a citovaná judikatura).

24 — Rozsudek Komise v. Irsko a další (C 89/08 P, EU:C:2009:742, bod 35).

65. Ze skutečností uvedených ve spisu navíc vyplývá, že sporné rozhodnutí bylo přijato, aniž se mohla společnost BSH předtím vyjádřit k vedlejšímu odvolání podanému společností LG, což bezpochyby poškodilo odůvodnění tohoto nařízení. Toto pochybení bylo o to zřejmější, že skutečnosti uvedené společností LG v jejím vedlejším odvolání byly zjevně rozhodující pro vyústění řízení, neboť odvolací senát změnil rozhodnutí námitkového oddělení v neprospěch společnosti BSH.

66. Na základě judikatury, kterou jsem připomněl, Soudní dvůr přitom opakovaně rozhodl, že je v rozporu se základní právní zásadou, pokud soudní rozhodnutí vychází ze skutkových okolností nebo dokumentů, s nimiž se účastníci řízení nebo kterýkoli z nich nemohli seznámit, a k nimž se tedy nemohli vyjádřit.

67. Tribunál byl proto při neexistenci zkoumání pravomoci odvolacího senátu povinen z moci úřední provést kontrolu legality sporného rozhodnutí jak z hlediska základních zásad, a sice práva být vyslechnut a kontradiktornosti, tak z hlediska čl. 63 odst. 2 a druhé věty článku 75 nařízení č. 207/2009.

68. V důsledku toho navrhuji Soudnímu dvoru, aby z těchto důvodů napadený rozsudek zrušil.

## VI – **K důsledkům zrušení napadeného rozsudku**

69. V případě zrušení rozsudku, který byl napaden kasačním opravným prostředkem, stanoví článek 61 statutu Soudního dvora Evropské unie, že Soudní dvůr může věc buď vrátit zpět Tribunálu k rozhodnutí, nebo vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje.

70. Jsem toho názoru, že spor je ve stavu, v němž o něm soudní řízení dovoluje rozhodnout, a to na základě dvou právních důvodů, které by podle mého názoru měl Soudní dvůr uplatnit i bez návrhu.

71. Zaprvé, pokud jde o to, zda odvolací senát měl pravomoc přezkoumávat rozhodnutí námitkového oddělení týkající se výrobků uvedených ve vedlejším odvolání společnosti LG, tato otázka souvisí s přípustností tohoto odvolání a byla projednána společností BSH a OHIM v rámci jejich písemností a na jednání před Soudním dvorem.

72. Zadruhé, pokud jde o to, zda je sporné rozhodnutí stiženo porušením práva na účinnou procesní obranu společnosti BSH, neboť tato společnost nebyla vyslechnuta, tato skutečnost byla rovněž předmětem sporné rozpravy před Soudním dvorem.

73. Navrhuji tedy Soudnímu dvoru, aby uplatnil i bez návrhu důvod vycházející ze skutečnosti, že odvolací senát není příslušný k přijetí sporného rozhodnutí.

74. V rámci svého stanoviska se budu podpůrně zabývat důvodem vycházejícím z porušení práva navrhovatelky být vyslechnuta a zásady kontradiktornosti v rámci řízení o přijetí tohoto rozhodnutí.

### A – *K nepříslušnosti odvolacího senátu k přijetí sporného rozhodnutí*

#### 1. Argumenty účastníků řízení

75. Společnost BSH tvrdí, že neexistovalo žádné přípustné odvolání, které by jako jediné mohlo odůvodnit rozšíření zamítnutí přihlášky k zápisu ochranné známky nad rozsah rozhodnutí námitkového oddělení. Je toho názoru, že společnost LG nepodala odvolání ve lhůtě stanovené článkem 60 nařízení č. 207/2009 ani nezaplatila stanovený poplatek.

76. OHIM především uvádí, že argument společnosti BSH, podle něhož společnost LG nezformulovala ve svém vyjádření v odpověď ze dne 31. října 2012 výslovné návrhové žádání, není opodstatněný, neboť takové žádání bylo jasně a zřetelně formulováno. Není ostatně nezbytné použít výslovně slovo „návrh“ nebo výslovně odkázat na čl. 8 odst. 3 nařízení č. 216/96. Postačuje totiž, aby z vyjádření jako celku jasně vyplývalo, že příslušný účastník řízení má v úmyslu napadnout rozhodnutí námitkového oddělení, a rozsah tohoto úmyslu.

77. OHIM dále uvádí, že ze znění čl. 8 odst. 3 nařízení č. 216/96 vyplývá, že v rámci řízení před odvolacím senátem OHIM může odpůrce svým vyjádřením využít svého práva na zpochybnění rozhodnutí, které je napadáno. Samotné jeho postavení odpůrce mu tak umožňuje zpochybnit platnost rozhodnutí námitkového oddělení. Podle OHIM toto ustanovení navíc neomezuje toto právo na důvody již vznesené v odvolání. Stanoví totiž, že se návrhová žádání týkají bodu neuvedeného v odvolání. Kromě toho uvedené ustanovení nijak neodkazuje na skutečnost, že odpůrce mohl sám podat odvolání proti napadenému rozhodnutí. Za účelem napadení rozhodnutí, kterým se vyhovuje námitkám a zamítá přihláška k zápisu ochranné známky Společenství, existují oba tyto opravné prostředky, což bylo ostatně potvrzeno v rozsudku Intesa Sanpaolo v. OHIM – MIP Metro (COMIT) [25].

78. OHIM rovněž tvrdí, že toto návrhové žádání nezpochybňuje procesní pravidla stanovená v nařízení č. 207/2009, zejména to, podle něhož každý účastník řízení, které skončilo vydáním rozhodnutí v prvním stupni, může proti tomuto rozhodnutí podat odvolání, pokud toto rozhodnutí nevyhovělo jeho požadavkům. Pokud se totiž odpůrce rozhodne podat „vedlejší odvolání“ ve smyslu čl. 8 odst. 3 nařízení č. 216/96, je pokračování v řízení o tomto odvolání neoddělitelně spjato s pokračováním v řízení o odvolání ze strany navrhovatele, na rozdíl od odvolání podaného podle ustanovení nařízení č. 207/2009. Odpůrce tedy nese riziko, že jeho „vedlejší odvolání“ bude mít stejný osud jako odvolání navrhovatele a že v případě, že navrhovatel vezme odvolání zpět, odvolání tak říkajíc „akcesoricky“ propadne.

## 2. Mé posouzení

79. Všichni účastníci řízení uznávají, zaprvé že cílem odvolání podaného odpůrkyní byl přezkum rozhodnutí námitkového oddělení týkajícího se výrobků, které nebyly uvedeny v hlavním odvolání, které podala přihlašovatelka, zadruhé že toto odvolání bylo podáno téměř šest měsíců poté, co jí bylo rozhodnutí námitkového oddělení doručeno [26], zatřetí že navíc nebyl zaplacen žádný poplatek za odvolání a začtvrté že odvolací senát částečně vyhověl návrhu společnosti LG, a rozhodl tak v neprospěch společnosti BSH, aniž předtím získal její vyjádření.

80. Takové řízení je nejen v rozporu s procesními pravidly stanovenými v rámci nařízení č. 207/2009 a jeho prováděcích nařízení, ale rovněž vážně porušuje práva a procesní záruky navrhovatelky, které jsou zakotveny v Listině.

81. Tento postup je ve skutečnosti výsledkem velkých nejasností ohledně významu čl. 8 odst. 3 nařízení č. 216/96.

82. Přinejmenším v tomto bodě sdílím názor, který na jednání vyjádřila Evropská komise, v němž zdůrazňuje, že toto opatření vede k „určité právní nejasnosti“, a může být dokonce „kvalifikováno jako lehce nepropracované“. To vysvětluje nejen nedostatky, jimiž je stižena legalita sporného rozhodnutí, ale rovněž, a v širším měřítku, i určitou nekonzistentnost, s níž se setkáváme v rozhodovací praxi OHIM [27].

25 — T-84/08, EU:T:2011:144, bod 23.

26 — Připomínám, že rozhodnutí námitkového oddělní bylo doručeno dne 3. května 2012.

27 — Rozhodnutí čtvrtého odvolacího senátu OHIM ze dne 9. srpna 2012, Zoo sport, bod 10 („cross-appeal“).

83. Ostatně v rámci přepracování nařízení č. 207/2009 nařízením (EU) 2015/2424[28], které vstoupí v platnost dne 23. března 2016, Komise vtělila ustanovení čl. 8 odst. 3 nařízení č. 216/96 do textu článku 60 nařízení č. 207/2009, přičemž v bodu 28 nařízení 2015/2424 uvedla, že „[z]kušenosti získané při uplatňování stávajícího systému ochranných známek EU ukázaly, že existuje potenciál ke zlepšení některých aspektů řízení“ a že „je proto třeba přijmout určitá opatření s cílem […] posílit právní jistotu a předvídatelnost […]“.

84. Musím připustit, že tato nekonzistentnost plyne rovněž z rozdílné judikatury jednotlivých senátů Tribunálu.

85. Ve svém rozsudku Intesa Sanpaolo v. OHIM – MIP Metro (COMIT)[29], o nějž se OHIM opírá, byl totiž čtvrtý senát Tribunálu toho názoru, že čl. 8 odst. 3 nařízení č. 216/96 zavádí opravný prostředek paralelní s tím, který upravuje článek 60 nařízení č. 207/2009. Tento závěr se opírá o obzvláště stručnou analýzu formulovanou následovně[30]:

„[…] článek 8 odst. 3 nařízení č. 216/96 neomezuje toto právo [odpůrce popřít platnost rozhodnutí námitkového oddělení] na důvody již vznesené v odvolání. Toto ustanovení totiž stanoví, že se návrhová žádání týkají bodu neuvedeného v odvolání. Kromě toho uvedené ustanovení nijak neodkazuje na skutečnost, že odpůrce mohl sám podat odvolání proti napadenému rozhodnutí. Oba opravné prostředky existují pro účely napadení rozhodnutí, kterým se vyhovuje námitkám a zamítá přihláška k zápisu ochranné známky Společenství.“

86. Tato analýza byla potvrzena Tribunálem v rozsudku Meica v. OHIM – Salumificio Fratelli Beretta[31] (STICK MiniMINI Beretta). Třebaže se Tribunál detailněji zabýval ustanovením čl. 8 odst. 3 nařízení č. 216/96 a pečlivě zkoumal provázanost tohoto ustanovení s opravným prostředkem upraveným v článku 60 nařízení č. 207/2009, nejsem přesvědčen o tom, že by ustanovením čl. 8 odst. 3 nařízení č. 216/96 v jeho současné podobě mohl být zaveden paralelní opravný prostředek.

87. Brání tomu podle mého názoru několik důvodů, a sice znění čl. 8 odst. 3 nařízení č. 216/96, systematika, do níž zapadá toto ustanovení, a neexistence dostatečných procesních pravidel a záruk k tomu, aby byla zajištěna účinná soudní ochrana účastníků řízení.

88. Předně oblast působnosti a způsoby uplatňování čl. 8 odst. 3 nařízení č. 216/96 musí být vymezeny s ohledem na ustanovení upravující podání odvolání k odvolacím senátům OHIM v rámci nařízení č. 207/2009 a 2868/95.

89. Nařízení č. 207/2009 stanoví se své hlavě VII, nazvané „Odvolání“, základní zásady, jež se použijí na odvolání zejména proti rozhodnutím námitkových oddělení. Článek 60 tohoto nařízení stanoví podmínky týkající se lhůty a formy, jimiž se řídí podání těchto odvolání. Odvolání se tak podává písemně ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí a považuje se za podané až po zaplacení poplatku. Tyto zásady jsou připomenuty ve formuláři, který mohou odvolatelé použít pro účely podání odvolání[32].

28 — Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. prosince 2015, kterým se mění nařízení Rady (ES) č. 207/2009 a nařízení Komise (ES) č. 2868/95 a zrušuje nařízení Komise (ES) č. 2869/95 o poplatcích placených Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (Úř. věst. L 341, s. 21).

29 — T-84/08, EU:T:2011:144.

30 — Bod 23.

31 — T-247/14, EU:T:2016:64. Ve věci, v níž byl vydán citovaný rozsudek, žalobkyně jakožto odpůrkyně formulovala ve své odpovědi na základě čl. 8 odst. 3 nařízení č. 216/96 návrhy znějící na změnu rozhodnutí námitkového oddělení. Odvolací senát na rozdíl od toho, co bylo rozhodnuto v projednávané věci, konstatoval, že tyto návrhy jsou nepřípustné z důvodu, že rozšiřují předmět odvolání a nesplňují podmínky stanovené v čl. 60 nařízení č. 207/2009.

32 — Tento formulář je k dispozici na internetových stránkách OHIM.

90. Nařízení č. 2868/95 stanoví v souladu s pátým bodem svého odůvodnění pravidla nezbytná k provádění ustanovení nařízení č. 207/2009. Pokud jde o procesní pravidla, doplňuje v hlavě X pravidla týkající se podání a projednání odvolání.

91. Pokud tedy jde o podmínky týkající se lhůt a formy stanovené v článku 60 nařízení č. 207/2009, normotvůrce Unie upřesňuje v rámci pravidla 49 nařízení č. 2868/95, že při jejich nedodržení bude odvolání považováno za nepřípustné. Pokud jde o poplatek za odvolání, upřesňuje mimo jiné, že musí být uhrazen před uplynutím lhůty pro odvolání stanovené v uvedeném článku 60, a pokud se tak nestane, má se za to, že odvolání nebylo podáno.

92. Do této systematiky zapadá nařízení č. 216/96. Podle jeho bodu 6 odůvodnění je cílem tohoto nařízení „doplnit“ prováděcí pravidla nařízení č. 207/2009 přijatá již v nařízení č. 2868/95, zejména pokud se jedná o organizaci odvolacích senátů a ústní část řízení. Jeho účelem tedy není nahradit pravidla stanovená nařízeními 207/2009 a 2868/95 ani vytvořit *lex specialis* pro odvolání podaných k odvolacím senátům OHIM. Nemělo by to smysl, neboť – jak připomínám – článek 60 nařízení č. 207/2009 stanoví procesní pravidla, která se použijí na tato odvolání.

93. Článek 8 nařízení č. 216/96, nazvaný „Průběh jednání“, stanoví v odstavcích 2 a 3 pravidla, která se použijí pro výměnu podání stran před odvolacím senátem, ať již se jedná o podání uvádějící důvody odvolání, vyjádření v odpověď, repliku nebo dupliku.

94. Z článku 8 odst. 2 nařízení č. 216/96 vyplývá, že „[v] jednáních *inter partes* […] může být sdělení uvádějící důvody odvolání a připomínky v odpovědi [vyjádření v odpověď] doplněno odpovědí [replikou] odvolatele [navrhovatele], předloženou ve lhůtě dvou měsíců od oznámení o připomínkách v odpovědi [vyjádření v odpověď], a replikou [duplikou] strany obhajoby [odpůrce], předložené [předloženou] ve lhůtě dvou měsíců od oznámení o odpovědi [repliky].“

95. Normotvůrce Unie dále v čl. 8 odst. 3 tohoto nařízení, jehož oblast působnosti zde musí být přezkoumána, upřesňuje, že „strana obhajoby [odpůrce] [může] ve své odpovědi [svém vyjádření v odpověď] žádat o rozhodnutí, kterým se ruší nebo mění napadené rozhodnutí na základě bodu neuvedeného v odvolání. Taková podání se stávají bezpředmětnými v případě, kdy navrhovatel v řízení nepokračuje“.

96. Jak jsme již viděli, Tribunál vyložil toto ustanovení tak, že zavádí paralelní opravný prostředek, který koexistuje s opravným prostředkem upraveným v článku 60 nařízení č. 207/2009 a který umožňuje odpůrci zpochybnit rozhodnutí námitkového oddělení OHIM tím, že předloží prostřednictvím svého vyjádření v odpověď nové důvody v rámci hlavního odvolání podaného navrhovatelem.

97. Tribunál ve svém rozsudku Meica v. OHIM – Salumificio Fratelli Beretta (STICK MiniMINI Beretta) [33] podle všeho implicitně chápe čl. 8 odst. 3 nařízení č. 216/96 ve významu vedlejšího odvolání. Staví toto ustanovení totiž do jasného protikladu k „samostatného odvolání“ upravenému v čl. 60 nařízení č. 207/2009, které je „jediným opravným prostředkem, který umožňuje s jistotou uplatnit důvody odvolání“ [34].

98. Takovéto vedlejší odvolání, stejně jako jakýkoli jiný typ opravného prostředku, přitom nemůže být zaveden čl. 8 odst. 3 nařízení č. 216/96, a to ze dvou hlavních důvodů.

33 — T-247/14, EU:T:2016:64.

34 — Body 22 a 24.

99. Zaprvé pochybuji o tom, že prováděcí nařízení Komise, jehož hlavním cílem je podle bodu 6 jeho odůvodnění organizace odvolacích senátů a ústní části řízení, je vhodným rámcem pro zavedení nového opravného prostředku, který dosud nebyl upraven žádným z řady nařízení Společenství o ochranných známkách.

100. Zadruhé považuji za rozhodující, že unijní normotvůrce nedefinoval procesní pravidla a záruky pro podání tohoto údajného opravného prostředku, přestože jsou systematicky podrobně upravovány pro všechny procesní prostředky existující v unijním právu včetně vedlejších opravných prostředků [35].

101. Je třeba trvat na tom, že v nařízení č. 216/96 – ostatně stejně jako v analýze Tribunálu v jeho rozsudku Meica v. OHIM – Salumificio Fratelli Beretta (STICK MiniMINI Beretta) [36] – chybí jakákoli zmínka o pravidlech, jimiž se musí nutně řídit podání opravného prostředku, zejména pak o pravidlech upravujících vyžadovanou formu opravného prostředku, lhůty pro jeho podání a podmínky, za nichž na něj mohou účastníci řízení odpovědět.

102. Třebaže čl. 8 odst. 3 nařízení č. 216/96 upravuje lhůtu, v níž může navrhovatel podat repliku poté, co odpůrce předložil své vyjádření v odpověď, nelze, než konstatovat, že se nikde nehovoří o lhůtě, v níž musí být ve skutečnosti toto vyjádření – obsahující případné vedlejší odvolání – podáno. Dále, i když toto ustanovení evokuje pravidla, jimiž se řídí výměna spisů účastníků řízení v případě hlavního odvolání podaného navrhovatelem, nikde se nehovoří o možnosti reagovat na nové skutečnosti uvedené v případném vedlejším odvolání. Znění článku 8 tohoto nařízení nezaručuje podle mého názoru jasnost a právní jistotu, které jsou přitom vyžadovány v rámci výkonu práva na opravný prostředek [37], a ještě méně soudní ochranu účastníků řízení.

103. Chceme-li zaručit řádný výkon spravedlnosti a dodržování procesních práv každého z účastníků řízení, zajistit, aby správní a soudní rozhodnutí nabyla definitivní povahu, a chránit tak veřejné zájmy [38], je nezbytné, aby tato pravidla vyplývala ze znění příslušného ustanovení, ať již jejich výslovným uvedením, nebo odkazem na jiná procesní pravidla.

104. Účastníci řízení proto musí mít možnost seznámit se s pravidly týkajícími se formy a lhůt, v nichž musí být podáno odvolání, aby byla zaručena jeho přípustnost, a musí mít rovněž možnost vyměnit si svá vyjádření, aby mohli zajistit svou obranu.

105. V této věci je nesporné, že odvolací senát přiznal společnosti LG bez omezení právo změnit prostřednictvím svého vyjádření v odpověď rozsah řízení, aniž umožnil BSH předložit k tomuto své vyjádření. Je rovněž nesporné, že tím, že BSH zaplatila sama poplatek podle článku 60 nařízení č. 207/2009 v konečném důsledku financovala *reformatio in peius*, neboť odvolací senát vyhověl návrhu LG.

106. Vzhledem k výše uvedenému si můžeme legitimně klást otázku, zda unijní normotvůrce měl v úmyslu zavést v rámci čl. 8 odst. 3 nařízení č. 216/96 nový opravný prostředek paralelní s odvolacím řízením stanoveným v článku 58 a násl. nařízení č. 207/2009.

107. Jeho ambice byly skromnější.

35 — Viz zejména podrobná ustanovení jednacího řádu Soudního dvora uvedená ve třetí kapitole nadepsané „Forma, obsah a návrhová žádání vedlejšího kasačního opravného prostředku“ a ve čtvrté kapitole nazvané „Spisy účastníků řízení následující po podání vedlejšího kasačního opravného prostředku“ (články 176 až 180).

36 — Rozsudek T-247/14, EU:T:2016:64.

37 — Viz v tomto smyslu rozsudky Moussis v. Komise (227/83, EU:C:1984:276, bod 12) a Barcella a další v. Komise (191/84, EU:C:1986:197, bod 12)

38 — Rozsudek Evropaïki Dynamiki v. Komise (C-469/11 P, EU:C:2012:705, bod 50 citovaná judikatura).

108. V současné podobě procesní pravidlo stanovené v čl. 8 odst. 3 nařízení č. 216/96 odpůrci pouze umožňuje, aby uvedl nové skutkové a právní okolnosti týkající se výrobků a služeb uvedených v rámci hlavního odvolání, tedy spadající do rámce odvolání podaného navrhovatelem podle článku 60 nařízení č. 207/2009.

109. Pokud se hlavní odvolání týká pouze části výrobků nebo služeb, kterých se týká přihláška k zápisu ochranné známky Společenství, jako je tomu v daném případě, toto odvolání opravňuje odvolací senát OHIM, aby provedl nový přezkum merita námitky, avšak pouze ve vztahu k uvedeným výrobkům nebo službám [39].

110. Jestliže odpůrce vedlejší odvolání za takových okolností, jako tomu bylo v projednávané věci, jejíž předmět daleko přesahuje rámec vymezený v hlavním odvolání, zjevně porušuje procesní pravidla.

111. Takové odvolání musí být totiž podáno ve lhůtě a ve formě stanovené v čl. 60 nařízení č. 207/2009.

112. Připomínám, že v souladu s tímto článkem má odpůrce na podání odvolání lhůtu dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí námitkového oddělení, a kromě toho musí zaplatit poplatek za odvolání.

113. Lhůta dvou měsíců je kogentní. Musí umožnit zaručit, že se rozhodnutí námitkového oddělení, nejsou-li napadena, stanou konečnými, a zajistit tak právní jistotu a chránit i veřejné zájmy [40].

114. Jakmile uplyne lhůta stanovená v článku 60 nařízení č. 207/2009, není již možné rozšiřovat rozsah odvolání nad rámec toho, co bylo uvedeno v hlavním odvolání. Odvolací senát tak nemůže provádět nový přezkum merita námitky ve vztahu k výrobkům uvedeným v odvolání odpůrce, neboť rozhodnutí námitkového oddělení nabývá v tomto bodě charakter věci pravomocně rozhodnuté.

115. V projednávané věci společnost LG předložila dne 31. října 2012 vyjádření v odpověď, v němž požadovala kromě jiného přezkum rozhodnutí námitkového oddělení ve vztahu k výrobkům ve třídách 7, 9 a 11, ačkoli rozhodnutí námitkového oddělení jí bylo doručeno dne 3. května 2012. Společnost LG navíc nezaplatila žádný poplatek za odvolání.

116. V souladu s pravidlem 49 odst. 1 nařízení č. 2868/95 měl odvolací senát zamítnout toto odvolání jako nepřípustné vzhledem k tomu, že nesplňovalo žádnou z podmínek stanovených v článku 60 nařízení č. 207/2009.

117. K odvolacímu senátu bylo podáno pouze odvolání společnosti BSH namířené proti rozhodnutí námitkového oddělení, neboť námitkové oddělení vyhovělo námitce a zamítlo její přihlášku k zápisu ochranné známky Společenství, pokud jde o elektrické úklidové přístroje pro domácnost, včetně vysavačů a přístrojů na vysávání suchého a mokrého odpadu ve třídě 7.

118. Tím, že odvolací senát přijal odvolání podané společností LG a vyhověl jejím požadavkům, porušil výše uvedená ustanovení.

119. Z tohoto důvodu musí být sporné rozhodnutí zrušeno.

120. Podpůrně pojednám o důvodu vycházejícím z porušení práva být vyslechnut a zásady kontradiktornosti.

39 — Rozsudek Völkl v. OHIM – Marker Völkl (VÖLKL) (T-504/09, EU:T:2011:739, bod 54).

40 — Viz judikatura uvedená v poznámce pod čarou 37.

B – *K porušení práva být vyslechnut a zásady kontradiktornosti*

121. V této věci není zpochybňováno, že vyjádření v odpověď předložené společností LG obsahovalo více než pouhé důvody obrany, neboť významně rozšiřovalo předmět sporu. Z tohoto důvodu odvolací senát vykládal tvrzení obsažená ve vyjádření společnosti LG jako „vedlejší odvolání“ na základě čl. 8 odst. 3 nařízení č. 216/96.

122. Sporným rozhodnutím odvolací senát částečně vyhověl tomuto vedlejšímu odvolání, aniž předtím získal vyjádření společnosti BSH.

123. Na jednání před Soudním dvorem OHIM potvrdil, že existuje procesní chyba, jíž je stižena legalita sporného rozhodnutí, neboť písemné řízení bylo uzavřeno po podání vedlejšího odvolání společnosti LG, aniž byla předtím společnost BSH vyslechnuta.

124. V této věci se jednoznačně ukazuje, že odvolací senát nevyvodil všechny důsledky, které měl vyvodit z podání odvolání, které sám označil za „vedlejší“. Neposkytl totiž navrhovatelce procesní záruky spojené s podáním takového návrhu, čímž porušil její právo na účinnou procesní obranu a neumožnil jí v tomto stadiu řízení odpovědět na nové argumenty uvedené odpůrkyní.

125. Odvolací senát tím porušil čl. 63 odst. 2 a druhou větu článku 75 nařízení č. 207/2009.

126. Podle čl. 63 odst. 2 tohoto nařízení je odvolací senát OHIM totiž povinen vyzvat v průběhu projednávání odvolání účastníky tak často, jak je to nezbytné, aby předložili ve stanovené lhůtě vyjádření ke sdělením, která jim zaslal, nebo ke sdělením, která předložili ostatní účastníci.

127. Navíc podle druhé věty článku 75 uvedeného nařízení rozhodnutí odvolacího senátu OHIM mohou být založena pouze na důvodech, ke kterým měli účastníci možnost se vyjádřit.

128. Z ustálené judikatury vyplývá, že cílem těchto ustanovení je vyhovět v rámci práva ochranných známek Společenství požadavkům týkajícím se práva na spravedlivý proces, jež zaručuje článek 41 Listiny, a zejména požadavkům stanoveným v rámci dodržování práva na účinnou procesní ve smyslu čl. 41 odst. 2 písm. a) [41].

129. Zakotvují především právo být vyslechnut a povinnost dodržovat zásadu kontradiktornosti, které představují základní zásady práva Unie [42].

130. Tyto zásady musí být dodržovány ve všech řízeních, která mohou vést k takovému rozhodnutí orgánů veřejné správy, jež se výrazně dotýká zájmů určité osoby [43], a to i v případě, že neexistují konkrétní právní předpisy.

131. Právo být vyslechnut znamená, že tato osoba má možnost užitečně vyjádřit své stanovisko, a vztahuje se na veškeré skutkové nebo právní okolnosti, které tvoří základ aktu rozhodnutí [44].

41 — Rozsudek Moonich Produktkonzepte & Realisierung v. OHIM – Thermofilm Australia (HEATSTRIP) (T-184/12, EU:T:2014:621, body 35 až 37 a citovaná judikatura) a rozsudek DTL Corporación v. OHIM – Vallejo Rosell (Generia) (T-176/13, EU:T:2014:1028, body 28 a 29 a citovaná judikatura). Viz rovněž rozsudek Krombach (C-7/98, EU:C:2000:164, body 25 a 26).

42 — Rozsudek Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 61).

43 — V tomto smyslu viz rozsudek Komise v. Irsko a další (C-89/08 P, EU:C:2009:742, bod 50 a citovaná judikatura.

44 — Usnesení DTL Corporación v. OHIM (C-62/15 P, EU:C:2015:568, bod 45 a citovaná judikatura).

132. Zásada kontradiktornosti implikuje právo všech účastníků určitého řízení seznamovat se s důkazy a vyjádřeními předloženými soudci protistranou a vyjadřovat se k nim [45]. Brání tedy tomu, aby určitý orgán založil své rozhodnutí na skutečnostech a dokumentech, s nimiž se jeden z účastníků nemohl seznámit, a tedy nemohl k nim zaujmout stanovisko.

133. Dodržování těchto zásad tedy obnáší předchozí diskusi o všech skutečnostech, na nichž orgán nebo soud projednávající danou věc založí své rozhodnutí. OHIM tak může zakládat svá rozhodnutí pouze na skutkových nebo právních okolnostech, k nimž se účastníci řízení mohli vyjádřit. Řešení sporu nutně vychází z hodnocení orgánu nebo soudu, které může být jen obohaceno a posíleno, nebo případně vyvráceno vyjádřeními účastníků. To umožňuje, aby orgán nebo soud rozhodl zcela nestranně a se znalostí skutkových a právních okolností věci. Účastník, který ve sporu neuspěl, může na základě skutečnosti, že se nemohl vyjádřit, oprávněně získat dojem, že soudce je spojencem protistrany, neboť on se nemohl bránit. Dále toto umožňuje orgánu nebo soudu formulovat odůvodnění rozhodnutí se všemi náležitostmi, jak vyplývá z článku 75 nařízení č. 207/2009.

134. Jak připomněl Soudní dvůr, dodržování této zásady je ještě důležitější ve sporech týkajících se ochranné známky Společenství, neboť odvolací senát OHIM je na základě odvolání, jež je k němu podáno, povinen provést nový úplný přezkum merita námitky, a to z hlediska právního i skutkového [46].

135. Podle ustálené judikatury je OHIM povinen vykonávat své pravomoci v souladu s obecnými zásadami práva Unie [47].

136. V metodických pokynech týkajících se projednávání věcí v rámci OHIM je v části A oddílu 2 („Obecné zásady, které je třeba dodržovat v řízení“) bodě 2 („Právo být vyslechnut“) stanoveno, že „na základě obecné zásady ochrany práva na účinnou procesní obranu musí mít osoba, jejíž zájmy jsou dotčeny rozhodnutím orgánů veřejné správy, možnost vyjádřit své stanovisko. Ve veškerých řízeních před [OHIM] je tedy účastníkům vždy dána možnost zaujmout stanovisko a předložit důvody na obranu“. Rovněž se v nich uvádí, že „[r]ozhodnutí se mohou zakládat pouze na důvodech nebo na důkazech, k nimž se účastníci mohli vyjádřit“.

137. Metodické pokyny týkající se řízení před OHIM, které jsou zveřejněny na jeho internetové stránce, představují pouze kodex chování, které má OHIM sám v úmyslu dodržovat, takže s výhradou jejich souladu s právními předpisy vyšší právní síly z nich vyplývá „sebeomezení“ OHIM v tom, že se musí podřídit těmto pravidlům, která si sám pro sebe zavedl.

138. S ohledem na všechny tyto skutečnosti se domnívám, že odvolací senát porušil právo společnosti BSH být vyslechnuta i zásadu kontradiktornosti, neboť přezkoumával rozhodnutí námitkového oddělení na základě skutečností, které nebyly projednány, a poškodil tak její zájmy.

139. Dospívám tedy k závěru, že došlo k porušení čl. 63 odst. 2 a druhé věty článku 75 nařízení č. 207/2009.

140. Toto porušení procesních pravidel je tím spíše politováníhodné, že skutečnosti uvedené společností LG byly zjevně rozhodující pro výsledek řízení, neboť odvolací senát částečně vyhověl jejímu návrhu a změnil rozhodnutí námitkového oddělení, takže přihláška společnosti BSH k zápisu ochranné známky „compressor technology“ byla zamítnuta v širším rozsahu.

45 — Rozsudek Komise v. Irsko a další (C-89/08 P, EU:C:2009:742, bod 52 a citovaná judikatura).

46 — Usnesení DTL Corporación v. OHIM (C-62/15 P, EU:C:2015:568, bod 35 a citovaná judikatura). Z článku 64 odst. 1 nařízení č. 207/2009 totiž vyplývá, že po projednání merita odvolání odvolací senát OHIM o něm rozhodne, přičemž může zejména „rozhodnout místo oddělení, které napadené rozhodnutí vydalo“, to znamená, že se sám může vyjádřit k námitce a zamítnout ji, nebo ji prohlásit za odůvodněnou, a přitom potvrdit nebo vyvrátit rozhodnutí přijaté v prvním stupni před OHIM [rozsudek DTL Corporación v. OHIM – Vallejo Rosell (Generia), T-176/13, EU:T:2014:1028, bod 30].

47 — Rozsudek Agencja Wydawnicza Technopol v. OHIM (C-51/10 P, EU:C:2011:139, bod 73).

141. Na jednání před Soudním dvorem OHIM zdůrazňoval, že tato procesní vada je v současné době „napravena“ tím, že BSH má po dobu dvou let možnost uplatnit porušení svých práv v písemné i ústní fázi řízení, které proběhlo před Tribunálem.

142. Tento způsob uvažování pramení především z poněkud zvláštního pojetí pojmu „náprava“.

143. Právo na obranu musí být dodržováno v rámci každého řízení, které může vést k takovému rozhodnutí orgánů veřejné správy, ať již správnímu či soudnímu, kterým jsou citelně dotčeny něčí zájmy [48], a OHIM výslovně uznává tuto skutečnost ve svých metodických pokynech. OHIM tedy ze sebe nemůže sejmout odpovědnost a domnívat se, že právu být vyslechnut bude učiněno zadost před soudními orgány.

144. K nápravě by bylo třeba, aby odvolací senát dal účastníkům k diskusi nové skutečnosti, případně znovu otevřel rozpravu.

145. Tento způsob uvažování zadruhé vychází opět ze záměny mezi procesními zárukami, které musí být poskytnuty, jestliže účastník řízení podá vedlejší odvolání, a zárukami, které nacházíme v rámci pouhé výměny vyjádření.

146. Pokud odpůrce podá odvolání nebo vedlejší odvolání, procesní pravidla stanoví automaticky novou výměnu vyjádření. Naopak, podá-li pouhé vyjádření v odpověď, je na odpůrci, aby požádal s příslušným odůvodněním o povolení předložit repliku.

147. V této věci tak měl odvolací senát podle čl. 63 odst. 2 nařízení č. 207/2009 výslovně vyzvat společnost BSH, aby formulovala své vyjádření k vedlejšímu odvolání podanému společností LG.

148. S přihlédnutím ke všem těmto skutečnostem musí být sporné rozhodnutí zrušeno rovněž z důvodu porušení práva společnosti BSH být vyslechnuta a zásady kontradiktornosti, které jsou zakotveny v čl. 63 odst. 2 a v druhé větě článku 75 nařízení č. 207/2009.

## VII – **K nákladům řízení**

149. Podle článku 137 jednacího řádu Soudního dvora, který se použije na řízení o kasačním opravném prostředku na základě čl. 184 odst. 1 tohoto jednacího řádu, Soudní dvůr rozhoduje o nákladech řízení v rozsudku nebo usnesení, jímž se končí řízení.

150. V projednávané věci je třeba zdůraznit, že i když bude napadený rozsudek zrušen, navrhuji Soudnímu dvoru, aby vyhověl odvolání společnosti BSH a zrušil sporné rozhodnutí. Navrhuji tedy uložit OHIM náhradu nákladů řízení vynaložených společností BSH jak v řízení v prvním stupni, tak v rámci kasačního opravného prostředku, a to v souladu s jejím návrhovým žádáním.

## VIII – **Závěry**

151. S ohledem na předchozí úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl takto:

„1) Rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 4. prosince 2014 BSH v. OHIM – LG Electronics (COMPRESSOR TECHNOLOGY) (T-595/13, EU:T:2014:1023) se zrušuje.

48 — Rozsudek Komise v. Irsko a další (C-89/08 P, EU:C:2009:742, bod 50 a citovaná judikatura).

2) Rozhodnutí prvního odvolacího senátu Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu (ochranné známky a průmyslové vzory) (OHIM) ze dne 5. září 2013 (věc R 1176/2012-1), ve znění opravného rozhodnutí ze dne 3. prosince 2013, se zrušuje.

3) OHIM se ukládá náhrada nákladů jak řízení v prvním stupni, tak řízení o kasačním opravném prostředku.“